

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Tatlo

Isang Ubasan ng Pulang Alak

Jeff Pippenger

2025-12-03

Tinapos namin ang nakaraang artikulo sa tanong: “Sa harap ng mga konseptong ito, maaaring itanong: paano nangyari na noong 9/11 ang aklat ni Joel ay naging mensaheng itinukoy ni Pedro sa Pentecostes?”

Ipinahayag ni Pedro na ang propesiya ni Joel ay natutupad sa araw ng Pentecostes, na siyang isang takdang sandali na nagmamarka ng katapusan ng kapanahunan ng Pentecostes. Sa kapanahunang iyon nagkaroon ng pagbubuhos ng Banal na Espiritu sa pasimula, at pagkaraan ay isang higit na dakilang pagbubuhos ng Banal na Espiritu sa wakas. Sa pamamagitan ng pananampalatayang nauunawaan na kapwa ang Bibliya at ang Espiritu ng Propesiya ay inilalapat ang aklat ni Joel sa panahon ng huling ulan, maaalaman natin na ang aklat ni Joel ay naging kasalukuyang katotohanan noong 9/11; at na bawat elemento ng aklat ay tuwirang magsasalita hinggil sa kasaysayang propetiko na nagsisimula sa 9/11, patuloy hanggang sa at kabilang ang pitong huling salot, na tinutukoy ni Joel bilang ang "araw ng Panginoon."

Alinsunod sa tipo ng 1888, noong 9/11 ang paglalahad ng mensahe sa Laodicea ay naging kasalukuyang katotohanang sumusubok. Inilalarawan ni Isaias ang gayunding mensahe sa kabanata limampu't walo sa pamamagitan ng tinig na gaya ng trumpeta, na ipinakikita sa bayan ng Diyos ang kanilang mga pagsalangsang. Ang "araw" na nagsisimulang itunog ni Isaias ang kaniyang tinig na gaya ng trumpeta ay siya ring araw na inaawit niya ang awit ng ubasan.

Sa araw na yaon, umawit kayo sa kaniya: Isang ubasan ng alak na pula. Ako, ang Panginoon, ang nag-iingat nito; didiligan ko ito sa bawat sandali: upang walang makapinsala rito, babantayan ko ito araw at gabi. Ang poot ay wala sa akin: sino ang maglalagay ng mga dawag at mga tinik laban sa akin sa pakikidigma? Daraanan ko sila, at susunugin ko silang magkakasama. O kumapit siya sa aking lakas, upang makipagpayapaan sa akin; at siya'y makikipagpayapaan sa akin. Pauugatin niya ang mga nagmula kay Jacob; mamumulaklak at sisibol ang Israel, at pupunuin ang balat ng lupa ng bunga. Isaias 27:2-6.

Ang makabagong espirituwal na Israel ay “mamumulaklak at sisibol, at pupunuin ang mukha ng daigdig ng bunga” sa panahon ng huling ulan, sapagkat ang unang ulan ang nagdudulot ng pag-uusbong at pamumulaklak ng isang halaman, at ang huling ulan ang nagpapabunga. Nang bumagsak ang mga gusali sa New York noong 9/11, bumaba ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis labing-walo, at nagsimulang pumatak ang huling ulan. Sa panahong iyon, ang mga bantay ng Diyos ay nararapat na hipan ang pakakak sa iglesya ng Laodicea. Ang mensahe ni Isaias na tumutukoy sa mga kasalanan ng bayan ng Diyos ay siya ring awit ng ubasan ng pulang alak. Ang unang kabanata ng Joel ay yaon mismong mensahe.

Ang salita ng Panginoon na dumating kay Joel, na anak ni Pethuel.

Dinggin ninyo ito, kayong matatanda; at makinig, kayong lahat na nananahan sa lupain. Nangyari na ba ito sa inyong mga araw, o maging sa mga araw ng inyong mga ama? Isalaysay ninyo ito sa inyong mga anak, at isalaysay ng inyong mga anak sa kanilang mga anak, at isalaysay ng kanilang mga anak sa isa pang salinlahi.

Yaong iniwan ng uod ay kinain ng balang; at yaong iniwan ng balang ay kinain ng higad; at yaong iniwan ng higad ay kinain ng uod ng paru-paro.

Magising kayo, kayong mga lango, at tumangis; at managhoy, kayong lahat na manginginom ng alak, dahil sa bagong alak; sapagkat naalis ito mula sa inyong bibig.

Sapagkat isang bansa ay sumalakay sa aking lupain, malakas at di-mabilang, na ang mga ngipin ay mga ngipin ng leon, at taglay niya ang mga pangil ng malaking leon. Sinira niya ang aking baging, at binalatan ang aking puno ng igos; lubos niyang hinubaran at itinapon; ang mga sanga nito'y nangaputi. Tumangis kayo na gaya ng isang birheng nabibigkisan ng kayong-sako dahil sa asawa ng kaniyang kabataan. Ang handog na harina at ang handog na inumin ay natigil sa bahay ng Panginoon; ang mga saserdote, ang mga ministro ng Panginoon, ay nagluluksa. Ang parang ay nawasak, ang lupain ay tumatangis; sapagkat ang butil ay naubos; ang bagong alak ay natuyo, ang langis ay nanglulupaypay.

Mangahiya kayo, kayong mga magsasaka; manangis kayo, kayong mga mag-uubas, dahil sa trigo at sa sebada; sapagkat napawi ang pag-aani sa parang. Natuyo ang puno ng ubas, at ang puno ng igos ay nanglulupaypay; ang puno ng granada, pati ang punong palma, at ang puno ng mansanas, maging ang lahat ng punong kahoy sa parang, ay nangalalanta: sapagkat napawi ang kagalakan mula sa mga anak ng mga tao.

Magbigkis kayo, at manangis, kayong mga pari; managhoy kayo, kayong mga ministro ng dambana; pumarito kayo, humiga kayong buong gabi na nakadamit-sako, kayong mga ministro ng aking Diyos; sapagkat ang handog na pagkain at ang handog na inumin ay ipinagkait sa bahay ng inyong Diyos. Italaga ninyo ang isang pag-aayuno, magpatawag ng isang taimtim na kapulungan, tipunin ang mga matatanda at ang lahat ng nananahan sa lupain sa bahay ng Panginoon ninyong Diyos, at dumaing sa Panginoon, Sa aba ng araw! sapagkat ang araw ng Panginoon ay malapit na, at ito'y darating na gaya ng pagkawasak mula sa Makapangyarihan. Hindi ba ang pagkain ay napawi sa harap ng ating mga mata, oo, pati ang kagalakan at kasayahan mula sa bahay ng ating Diyos? Ang binhi ay nabulok sa ilalim ng kanilang mga tipak ng lupa, ang mga imbakan ng butil ay nalagay sa kapanglawan, ang mga kamalig ay nagiba; sapagkat ang butil ay natuyo. Kay paanong dumaraing ang mga hayop! Ang mga kawan ng baka ay nagugulumihanan, sapagkat wala silang pastulan; oo, ang mga kawan ng tupa ay nalalagay sa kapanglawan.

O Panginoon, sa iyo ako dadaing: sapagkat nilamon ng apoy ang mga pastulan ng ilang, at tinupok ng liyab ang lahat ng mga punongkahoy sa parang. Ang mga hayop sa parang ay dumadaing din sa iyo: sapagkat ang mga ilog ay natuyo, at nilamon ng apoy ang mga pastulan ng ilang. Joel 1:1-20.

Ang unang kabanata ng Joel ay tumatalakay sa pagkawasak ng ubasan ng Diyos. Itinatakda ni Isaias ang “araw na iyon” bilang ang araw kung kailan nagsisimula ang huling ulan, sapagkat sa araw na iyon ang mga halaman ay nagsisimulang mamulaklak at bumulas. Ang katunayang ipinaalam sa atin ni Isaias na ang bayan ng Diyos ay “mag-uugat,” “mamulaklak at bumulas,” at pupunuin ang lupa ng “bunga” ay naglalarawan ng isang pasulong na kasaysayan sa tatlong hakbang. Ang isang halaman ay “nag-uugat” sa lupa. Kaya’t ang “pag-uugat” ay nangangahulugang tumindig sa lupa, na siyang ibabang palapag o ang pundasyon. Ang mga “nagmumula kay Jacob” ay “mag-uugat,” at pagkatapos ay tinatawag silang “Israel.” Ang mga lumalabas mula sa karanasan ng Laodicea ay pagkatapos ay tinatawag na mga taga-Filadelfia, subalit upang mapanatili ang karanasang iyon ay kinakailangan ang pagtatagumpay sa isang proseso ng pagsubok na nagwawakas sa batas sa Linggo.

Ang propetikong ugnayan sa pagitan ng mga pangalang Jacob (ang tagapag-agaw) at Israel (ang nagtagumpay) ay nagtuturo na sa 9/11, yaong mga “nag-uugat” sa pamamagitan ng pagbabalik sa mga saligan ay doon at noo ring oras ay pumasok sa isang ugnayan ng tipan. Sa pananaw na propetiko, ang pagbabago ng pangalan ay sagisag ng isang tipan, gaya ng makikita kina Abram tungo sa Abraham, Sarai tungo sa Sarah, Jacob tungo sa Israel, at iba pa. Sa talata, yaong mga nagbalik sa mga dating saligang katotohanan noong 9/11 ay pumasok sa isang ugnayan ng tipan samantalang ang ulan ay nagsimulang magpausbong ng mga bulaklak at usbong. Sa batas sa Linggo, ang buong sanlibutan ay mapupuno ng “bunga” sapagkat ang ulan ay ibubuhos noon nang walang sukat.

Dapat sumang-ayon si Isaias kay Isaias, at, siyempre, sa lahat ng iba pang mga propeta, ngunit si Isaias ay dapat itaas ang kaniyang tinig na gaya ng pakakak at ipakita sa mga Adventista ng Ikapitong Araw na Laodiceano ang kanilang mga kasalanan sa konteksto ng awit ng ubasan. Ang awit na iyon ay inawit ni Jesus sa talinghaga ng ubasan. Ang ubasan ang nagpaluha sa Kaniya nang, sa huling pagkakataon bago ang krus, natanaw Niya ang Jerusalem; batid Niyang naabot na ng sinaunang Israel ang wakas ng kanilang panahon ng probasyon at pinalalampasan na sila bilang bayang tipan ng Diyos. Kasabay nito, si Cristo ay nakikipagtipan sa isang bayang magbubunga ng nararapat na mga bunga mula sa ubasan ng Diyos. Maging sa salaysay ng ubasan ni Josue sa pasimula o ni Jesus sa katapusan, yaong naging bayan ng bagong tipan ay sumasagisag sa isang daan at apatnapu’t apat na libo.

Nagsalita si Cristo hinggil sa propesiya ng ubasan ni Isaias; gayundin si Sister White.

Ang talinghaga ng ubasan ay hindi lamang nalalapat sa bansang Hudyo. May aral ito para sa atin. Ang Iglesia sa salinlahing ito ay pinagkalooban ng Diyos ng mga dakilang pribilehiyo at mga pagpapala, at inaasahan Niya ang katumbas na bunga. Christ Object Lessons, 296.

Nakapagbibigay-aral ang pagbasa ng sipi na humahantong sa huling pahayag mula sa Espiritu ng Propesiya.

Kabanata 23—Ang Ubasan ng Panginoon

Ang Bansang Hudyo

Kasunod ng talinghaga ng dalawang anak ang talinghaga ng ubasan. Sa una, iniharap ni Cristo sa mga gurong Judio ang kahalagahan ng pagsunod. Sa ikalawa, itinuro Niya ang saganang mga pagpapalang iginawad sa Israel, at sa pamamagitan ng mga ito ay ipinakita Niya ang karapatan ng Diyos na hingin ang kanilang pagsunod. Iniharap Niya sa kanila ang kaluwalhatian ng layunin ng Diyos, na sa pamamagitan ng pagsunod ay maaari sana nilang natupad. Inalis Niya ang tabing sa hinaharap, at ipinakita Niya kung paanong, sa pagkabisigong tuparin ang Kaniyang layunin, ang buong bansa ay nawawalan ng karapatan sa Kaniyang pagpapala at nagdadala ng kapahamakan sa sarili nito.

"May isang puno ng sambayanan," wika ni Cristo, "na nagtanim ng isang ubasan, at binakuran ito sa palibot, at naghukay rito ng pisaan ng ubas, at nagtayo ng isang tore, at ipinaarenda ito sa mga magsasaka, at nagtungo sa isang malayong lupain."

Isang paglalarawan ng ubasang ito ay ibinigay ng propeta Isaias: "Ngayon ay aawit ako para sa aking minamahal, isang awit ng aking minamahal tungkol sa Kanyang ubasan. Ang aking minamahal ay may ubasan sa isang lubhang mabungang burol; at binakuran Niya iyon, at inalis ang mga bato roon, at tinamnan Niya iyon ng pinakamainam na baging, at nagtayo Siya ng isang moog sa gitna nito, at gumawa rin Siya ng pisaan ng ubas roon; at inasahan Niyang magbunga ng ubas." Isaias 5:1, 2.

Ang magsasaka ay pumipili ng isang kapisang lupa mula sa ilang; binabakuran niya ito, nililinis, at binubungkal, at tinataniman ng piling mga baging, umaasang mag-aani nang saganang. Ang kapisang lupa ito, sa kalamangan nito kaysa sa tiwangwang na lupang di-nilalang, ay inasahan niyang magbigay sa kaniya ng karangalan sa pamamagitan ng pagpapakita ng bunga ng kaniyang pag-aalaga at pagpapagal sa paglilalang nito. Gayon din, pumili ang Diyos ng isang bayan mula sa sanlibutan upang sanayin at turuan ni Cristo. Sabi ng propeta, "Ang ubasan ng Panginoon ng mga hukbo ay ang sambayanan ng Israel, at ang mga lalaki ng Juda ang Kaniyang kalugud-lugod na pananim." Isaias 5:7. Ipinagkaloob ng Diyos sa bayang ito ang mga dakilang pribilehiyo, at sila'y masaganang pinagpala mula sa Kaniyang saganang kabutihan. Inasahan Niyang Siya'y pararangalan nila sa pamamagitan ng pagbubunga. Sila'y dapat maghayag ng mga simulain ng Kaniyang kaharian. Sa gitna ng isang bumagsak at masamang sanlibutan, nararapat nilang katawanin ang likas na katangian ng Diyos.

Bilang ubasan ng Panginoon, nararapat silang magbunga ng lubos na naiiba kaysa sa bunga ng mga bansang pagano. Ang mga bayang sumasamba sa mga diyus-diyosan ay lubusang ibinigay ang kanilang sarili sa paggawa ng kasamaan. Ang karahasan at krimen, kasakiman, pang-aapi, at ang pinakatiwaling mga gawi ay isinasagawa nang walang pagpipigil. Ang kalikuan, pagkahamak, at kapighatian ang mga bunga ng bulok na punongkahoy. Sa kapansin-pansing kaibahan, iba ang bungang dapat ibunga ng baging na itinanim ng Diyos.

Pribilehiyo ng bansang Hudyo ang kumatawan sa katangian ng Diyos, gaya ng inihayag Niya kay Moises. Bilang tugon sa panalangin ni Moises, "Ipakita Mo sa akin ang Iyong kaluwalhatian," nangako ang Panginoon, "Pahihintulutan Kong dumaan sa harap mo ang lahat ng Aking kabutihan." Exodo 33:18, 19. "At ang Panginoon ay dumaan sa harap niya, at naghayag, Ang Panginoon, ang Panginoong Diyos, maawain at mapagbiyaya, banayad sa galit

at sagana sa kagandahang-loob at katotohanan, nag-iingat ng kagandahang-loob sa libu-libo, nagpapatawad ng kasamaan at pagsalangsang at kasalanan.” Exodo 34:6, 7. Ito ang bungang ninanais ng Diyos mula sa Kanyang bayan. Sa kadalisan ng kanilang pagkatao, sa kabanalan ng kanilang pamumuhay, sa kanilang awa at kagandahang-loob at habag, dapat nilang ipamalas na “ang kautusan ng Panginoon ay sakdal, na nagbabalik-loob sa kaluluwa.” Awit 19:7.

Sa pamamagitan ng bansang Hudyo, layunin ng Diyos na ipagkaloob ang masaganang pagpapala sa lahat ng mga bayan. Sa pamamagitan ng Israel ay dapat ihanda ang daan para sa pagpapalaganap ng Kaniyang liwanag sa buong sanlibutan. Ang mga bansa ng daigdig, dahil sa pagsunod sa mga tiwaling gawi, ay nawaglit sa kanila ang pagkakilala sa Diyos. Gayunman, sa Kaniyang awa, hindi Niya sila pinawi sa pag-iral. Nilayon Niyang bigyan sila ng pagkakataon na makilala Siya sa pamamagitan ng Kaniyang iglesya. Itinakda Niya na ang mga simulain na inihayag sa pamamagitan ng Kaniyang bayan ang maging kasangkapan sa pagpapanumbalik ng moral na wangis ng Diyos sa tao.

Para sa katuparan ng layuning ito, tinawag ng Diyos si Abraham mula sa piling ng kaniyang mga kamag-anakang sumasamba sa mga diyos-diyosan at inutusang tumahan sa lupaing Canaan. “Gagawin kitang isang dakilang bansa,” wika Niya, “at pagpapalain kita, at gagawin kong dakila ang iyong pangalan; at ikaw ay magiging isang pagpapala.” Genesis 12:2.

Ang mga inapo ni Abraham, si Jacob at ang kaniyang lahi, ay dinala sa Ehipto upang sa kalagitnaan ng dakila at masamang bansang iyon ay maihayag nila ang mga simulain ng kaharian ng Diyos. Ang integridad ni Jose at ang kaniyang kahanga-hangang gawain sa pagliligtas ng buhay ng buong sambayanang Ehipsiyo ay isang paglalarawan ng buhay ni Cristo. Si Moises at marami pang iba ay mga saksi para sa Diyos.

Sa pag-aakay sa Israel palabas ng Egipto, muling ipinamalas ng Panginoon ang Kaniyang kapangyarihan at Kaniyang awa. Ang Kaniyang mga kahanga-hangang gawa sa kanilang pagliligtas mula sa pagkaalipin at ang Kaniyang pakikitungo sa kanila sa kanilang paglalakbay sa ilang ay hindi para sa kanilang kapakinabangan lamang. Ito’y inilaan upang maging isang aral na huwaran sa mga bansang nasa palibot. Ipinakilala ng Panginoon ang Kaniyang Sarili bilang Diyos na higit sa lahat ng kapamahalaan at kadakilaang pantao. Ang mga tanda at mga kababalaghang Kaniyang ginawa alang-alang sa Kaniyang bayan ay nagpakita ng Kaniyang kapangyarihan sa kalikasan at sa mga pinakadakila sa mga sumasamba sa kalikasan. Dumaan ang Diyos sa palalong lupain ng Egipto gaya ng pagdaraan Niya sa lupa sa mga huling araw. Sa pamamagitan ng apoy at unos, lindol at kamatayan, tinubos ng dakilang AKO NGA ang Kaniyang bayan. Inilabas Niya sila mula sa lupain ng pagkaalipin. Pinatnubayan Niya sila sa “dakila at kakilakilabot na ilang, na doo’y may mga nagniningas na ahas, at mga alakdan, at tagtuyot.” Deuteronomy 8:15. Pinalabas Niya para sa kanila ang tubig mula sa “batong pingkian,” at pinakain Niya sila ng “butil ng langit.” Psalm 78:24. “Sapagkat,” wika ni Moises, “ang bahagi ng Panginoon ay ang Kaniyang bayan; si Jacob ang bahagi ng Kaniyang mana. Natagpuan Niya siya sa lupang ilang, at sa ilang na wasak na umaalulong; pinatnubayan Niya siya sa lahat ng dako, tinuruan Niya siya, iningatan Niya siya na gaya ng balintataw ng Kaniyang mata. Gaya ng agilang gumigising sa kaniyang pugad, lumilipad-lipad sa ibabaw ng

kaniyang mga inakay, ibinubukang malawak ang kaniyang mga pakpak, kinukuha sila, binubuhay sila sa kaniyang mga pakpak: gayon ang Panginoon lamang ang pumatnubay sa kaniya, at walang banyagang diyos na kasama niya.” Deuteronomy 32:9-12. Sa gayon ay inihatid Niya sila sa Kaniyang Sarili, upang sila’y manahanan na gaya ng nasa ilalim ng lilim ng Kataas-taasan.

Si Kristo ang Tagapanguna ng mga anak ni Israel sa kanilang paglalagalag sa ilang. Nakukubli sa loob ng haliging ulap sa araw at ng haliging apoy sa gabi, pinangunahan at ginabayan Niya sila. Iningatan Niya sila sa mga panganib ng ilang, dinala Niya sila sa lupain ng pangako, at sa paningin ng lahat ng mga bansang hindi kumikilala sa Diyos itinatag Niya ang Israel bilang Kaniyang sariling hinirang na pag-aari, ang ubasan ng Panginoon.

Sa bayang ito ipinagkatiwala ang mga pahayag ng Diyos. Sila’y napaligiran ng mga alituntunin ng Kanyang kautusan, ang walang hanggang mga simulain ng katotohanan, katarungan, at kalinisan. Ang pagtalima sa mga simulain na ito ang kanilang sanggalang, sapagkat ililigtas sila nito sa pagwawasak sa sarili sa pamamagitan ng mga makasalanang gawi. At gaya ng moog sa ubasan, inilagay ng Diyos sa gitna ng lupain ang Kanyang banal na templo.

Si Cristo ang kanilang tagapagturo. Kung paanong Siya’y kasama nila sa ilang, gayon din Siya’y mananatiling kanilang tagapagturo at patnubay. Sa tabernakulo at sa templo, ang Kanyang kaluwalhatian ay nanahan sa banal na Shekinah sa ibabaw ng luklukan ng awa. Alang-alang sa kanila, palagian Niyang ipinamalas ang kayamanan ng Kanyang pag-ibig at pagtitiis.

Ninais ng Diyos na ang Kanyang bayang Israel ay maging kapurihan at kaluwalhatian. Ipinagkaloob sa kanila ang bawat espirituwal na kapakinabangan. Hindi ipinagkait sa kanila ng Diyos ang anumang makabubuti sa paghubog ng karakter na magpapangyari sa kanilang maging mga kinatawan Niya.

Ang kanilang pagtalima sa kautusan ng Diyos ay gagawin silang kahanga-hanga sa kasaganaan sa harap ng mga bansa ng sanlibutan. Ang Siyang makapagkaloob sa kanila ng karunungan at kasanayan sa lahat ng masining at masalimuot na gawain ay magpapatuloy na maging kanilang guro, at dadakilain at itataas sila sa pamamagitan ng pagsunod sa Kanyang mga kautusan. Kung sila’y masunurin, ilalayo sila mula sa mga sakit na pumipinsala sa ibang mga bansa, at pagkakalooban sila ng kasiglahan ng pag-iisip. Ang kaluwalhatian ng Diyos, ang Kanyang kamahalan at kapangyarihan, ay mahahayag sa lahat ng kanilang kasaganaan. Sila’y nakatakdang maging isang kaharian ng mga saserdote at mga prinsipe. Ipinagkaloob sa kanila ng Diyos ang lahat ng kaparaanang kinakailangan upang maging pinakadakilang bansa sa lupa.

Sa pinakatiyak na paraan, si Cristo, sa pamamagitan ni Moises, ay inilahad sa kanila ang layunin ng Diyos, at ginawa Niyang malinaw ang mga kondisyon ng kanilang kasaganaan. “Ikaw ay isang banal na bayan sa Panginoon mong Diyos,” wika Niya; “pinili ka ng Panginoon mong Diyos upang maging isang natatanging bayan para sa Kaniya, higit sa lahat ng bayan na nasa ibabaw ng lupa.... Kaya nga alamin na ang Panginoon mong Diyos, Siya ang Diyos, ang tapat na Diyos, na nag-iingat ng tipan at ng kaawaan sa mga umiibig sa Kaniya at tumutupad ng Kaniyang mga utos hanggang sa sanlibong sali’t salinlahi.... Kaya’t iyong iingatan ang mga

utos, ang mga palatuntunan, at ang mga kahatulan, na iniutos ko sa iyo sa araw na ito, upang gawin ang mga iyon. At mangyayari, kung inyong didinggin ang mga kahatulang ito, at inyong iingatan, at inyong gagawin ang mga iyon, na iingatan sa iyo ng Panginoon mong Diyos ang tipan at ang kaawaan na Kaniyang isinumpa sa iyong mga magulang; at iibigin ka Niya, at pagpapalain ka, at pararamihin ka: pagpapalain din Niya ang bunga ng iyong sinapupunan, at ang bunga ng iyong lupain, ang iyong trigo, at ang iyong alak, at ang iyong langis, ang pagdami ng iyong mga baka, at ang mga kawan ng iyong mga tupa, sa lupain na Kaniyang isinumpa sa iyong mga magulang na ibigay sa iyo. Ikaw ay pagpapalain higit sa lahat ng bayan.... At aalisin ng Panginoon sa iyo ang lahat ng sakit, at hindi Niya ipalalagay sa iyo ang alinman sa masasamang sakit ng Egipto, na iyong nalalaman.” Deuteronomio 7:6, 9, 11-15.

Kung kanilang susundin ang Kanyang mga utos, ipinangako ng Diyos na pagkakalooban Niya sila ng pinakamainam na trigo, at dadalhan Niya sila ng pulot mula sa bato. Sa mahabang buhay ay bibigyang-kasiyahan Niya sila, at ipakikita Niya sa kanila ang Kanyang kaligtasan.

Sa pamamagitan ng pagsuway sa Diyos, nawala kina Adan at Eva ang Eden, at dahil sa kasalanan ay isinumpa ang buong lupa. Ngunit kung susundin ng bayan ng Diyos ang Kanyang tagubilin, ang kanilang lupain ay maipanunumbalik sa kayabungan at kagandahan. Ang Diyos mismo ang nagbigay sa kanila ng mga tagubilin hinggil sa paglililang ng lupa, at dapat silang makipagtulungan sa Kanya sa panunumbalik nito. Sa gayo’y ang buong lupain, sa ilalim ng pamamahala ng Diyos, ay magiging isang kongkretong aral ng espirituwal na katotohanan. Kung paanong sa pagtalima sa Kanyang mga likas na batas ang lupa ay dapat magluwal ng mga kayamanan nito, gayon din naman, sa pagtalima sa Kanyang moral na kautusan, ang mga puso ng mga tao ay dapat sumalamin sa mga katangian ng Kanyang karakter. Maging ang mga pagano ay kikilalanin ang kahigtan ng mga naglilingkod at sumasamba sa Diyos na buhay.

"Narito," wika ni Moises, "itinuro ko sa inyo ang mga tuntunin at mga kahatulan, ayon sa iniutos sa akin ng Panginoon kong Diyos, upang inyong gawin ang gayon sa lupain na inyong paroroonan upang ariin iyon. Kaya’t ingatan ninyo at isagawa ang mga ito; sapagkat ito ang inyong karunungan at inyong pagkaunawa sa paningin ng mga bansa, na makaririnig ng lahat ng mga tuntuning ito at magsasabi, Tiyak na ang dakilang bansang ito ay isang bayang marunong at may pagkaunawa. Sapagkat anong bansa ang lubhang dakila, na may Diyos na gayon kalapit sa kanila, gaya ng Panginoon nating Diyos sa lahat ng bagay na ating idinaraing sa Kanya? At anong bansa ang lubhang dakila, na may mga tuntunin at mga kahatulang kasintuwid ng buong kautusang ito, na inihaharap ko sa inyo sa araw na ito?" Deuteronomio 4:5-8.

Ang mga anak ni Israel ay dapat angkinin ang lahat ng lupaing itinakda para sa kanila ng Diyos. Ang mga bansang nagtatakwil sa pagsamba at paglilingkod sa tunay na Diyos ay aalisin ng pagmamay-ari ng lupain. Ngunit layon ng Diyos na sa pamamagitan ng Israel, sa paghahayag ng Kanyang likas, ang mga tao ay madala sa Kanya. Sa buong sanlibutan ay dapat ibigay ang paanyaya ng ebanghelyo. Sa pamamagitan ng pagtuturo ng seremonyang paghahandog ay maitaas si Cristo sa harap ng mga bansa, at ang lahat ng titingin sa Kanya ay mabubuhay. Ang lahat ng tumalikod mula sa idolatriya tungo sa pagsamba sa tunay na Diyos, gaya nina Rahab na Canaanita at Ruth na Moabita, ay dapat na makipag-isa sa Kanyang

hinirang na bayan. Habang dumarami ang mga anak ni Israel, palalawakin nila ang kanilang mga hangganan, hanggang sa ang kanilang kaharian ay sumaklaw sa sanlibutan.

Ninai ng Diyos na dalhin ang lahat ng mga bayan sa ilalim ng Kanyang mahabaging paghahari. Ninai Niya na mapuspos ang daigdig ng kagalakan at kapayapaan. Nilalang Niya ang tao para sa kaligayahan, at nananabik Siyang punuin ang mga puso ng tao ng kapayapaan ng langit. Nais Niya na ang mga pamilyang nasa ibaba ay maging sagisag ng dakilang pamilyang nasa itaas.

Ngunit hindi tinupad ng Israel ang layunin ng Diyos. Ang Panginoon ay nagpahayag, 'Itinanim kita bilang isang marangal na baging, lubos na tunay na binhi: paano nga na ikaw ay naging bulok na pananim ng isang banyagang baging sa Akin?' Jeremias 2:21. 'Ang Israel ay isang walang-kabuluhang baging, nagbubunga siya para sa kaniyang sarili.' Oseas 10:1. 'At ngayo'y, O mga nananahan sa Jerusalem, at mga lalaki ng Juda, hatulan ninyo, ipinamamanhik Ko sa inyo, sa pagitan Ko at ng Aking ubasan. Ano pa ang maaaring gawin sa Aking ubasan, na hindi Ko pa nagawa rito? Bakit, nang inasahan Kong magbubunga ito ng ubas, ligaw na ubas ang ibinunga nito? At ngayo'y halina; sasabihin Ko sa inyo kung ano ang gagawin Ko sa Aking ubasan: Aalisin Ko ang bakod nito, at ito'y lalamunin; at gigibain Ko ang pader nito, at ito'y yuyurakan: at gagawin Ko itong tiwangwang; hindi ito pupungusan ni huhukayin; kundi tutubuan ito ng mga dawag at mga tinik: Aatasan Ko rin ang mga ulap na huwag magpaulan sa ibabaw nito. Sapagkat ... Hinanap Niya ang kahatulan, ngunit narito, pang-aapi; ang katuwiran, ngunit narito, daing.' Isaias 5:3-7.

Sa pamamagitan ni Moises, iniharap ng Panginoon sa Kanyang bayan ang kahihinatnan ng kawalang-katapatan. Sa pagtanggap ng tuparin ang Kanyang tipan, ihihiwalay nila ang kanilang sarili sa buhay ng Diyos, at hindi darating sa kanila ang Kanyang pagpapala. "Mag-ingat ka," sabi ni Moises, "na huwag mong kalimutan ang Panginoon mong Diyos, sa hindi pagtupad sa Kanyang mga utos, at sa Kanyang mga kahatulan, at sa Kanyang mga palatuntunan, na iniutos ko sa iyo sa araw na ito; baka, kapag ikaw ay kumain at nabusog, at nakapagtayo ng magagandang bahay, at tumira roon; at kapag ang iyong bakahan at ang iyong mga kawan ay dumami, at ang iyong pilak at ang iyong ginto ay dumami, at ang lahat ng nasa iyo ay dumami; kung magkagayon ay magmataas ang iyong puso, at limutin mo ang Panginoon mong Diyos.... At iyong sabihin sa iyong puso, Ang aking kapangyarihan at ang lakas ng aking kamay ang nagbigay sa akin ng kayamananang ito.... At mangyayari, na kung lubos mong kalimutan ang Panginoon mong Diyos, at sumunod ka sa ibang mga diyos, at paglingkuran sila, at sambahin sila, pinatotohanan ko laban sa inyo sa araw na ito na kayo'y walang pagsalang malilipol. Gaya ng mga bansa na nililipol ng Panginoon sa harap ninyo, gayon din kayo malilipol; sapagkat hindi kayo naging masunurin sa tinig ng Panginoon ninyong Diyos." Deuteronomio 8:11-14, 17, 19, 20.

Ang babala ay hindi pinakinggan ng bayang Hudyo. Nakalimutan nila ang Diyos, at nawala sa kanilang paningin ang kanilang mataas na pribilehiyo bilang Kanyang mga kinatawan. Ang mga pagpapalang tinanggap nila ay hindi naghatid ng pagpapala sa sanlibutan. Inari nilang ukol sa kanilang sariling kaluwalhatian ang lahat ng kanilang mga kapakinabangan. Ninakawan nila ang Diyos ng paglilingkod na hinihingi Niya mula sa kanila, at ninakawan nila

ang kanilang kapwa-tao ng patnubay sa relihiyon at ng banal na huwaran. Gaya ng mga naninirahan sa daigdig bago ang Baha, sinunod nila ang bawat haka ng kasamaan ng kanilang mga puso. Sa gayo'y ginawa nilang isang hungkag na palabas ang mga banal na bagay, na sinasabi, "Ang templo ng Panginoon, ang templo ng Panginoon, ay ang mga ito" (Jeremias 7:4), samantalang sa gayon ding panahon ay mali nilang inilalarawan ang katangian ng Diyos, dinudungisan ang Kanyang pangalan, at dinudungisan ang Kanyang santuwaryo.

Ang mga katiwalang inatasan sa ubasan ng Panginoon ay hindi naging tapat sa ipinagkatiwala sa kanila. Ang mga saserdote at mga guro ay hindi naging tapat na tagapagturo ng bayan. Hindi nila pinanatili sa harap ng kanilang paningin ang kabutihan at awa ng Diyos at ang Kanyang karapatan sa kanilang pag-ibig at paglilingkod. Hinangad ng mga katiwalang ito ang sarili nilang kaluwalhatian. Ipinagnasa nilang ariin para sa sarili ang mga bunga ng ubasan. Ito ang naging layon ng kanilang pagsisikap: akitin tungo sa kanilang sarili ang pansin at ang pagpaparangal.

Ang sala ng mga pinunong ito sa Israel ay hindi gaya ng sala ng karaniwang makasalanan. Ang mga lalaking ito ay nasa ilalim ng pinakasolemne at sagradong pananagutan sa Diyos. Nangako silang ituturo ang "Ganito ang sabi ng Panginoon" at isasabuhay ang mahigpit na pagsunod. Sa halip na gawin ito, binabaluktot nila ang Kasulatan. Ipinapasan nila sa mga tao ang mabibigat na pasan, ipinaairal ang mga seremonyang sumasaklaw sa bawat hakbang ng buhay. Ang bayan ay nabuhay sa walang patid na pagkabagabag, sapagkat hindi nila matupad ang mga kahingiang itinakda ng mga rabi. Nang kanilang makita na imposibleng tuparin ang mga utos na gawang-tao, sila'y naging pabaya tungkol sa mga utos ng Diyos.

Itinuro ng Panginoon sa Kanyang bayan na Siya ang may-ari ng ubasan, at na ang lahat ng kanilang mga pag-aari ay ipinagkatiwala sa kanila upang gamitin para sa Kanya. Ngunit ang mga saserdote at mga guro ay hindi ginampanan ang gawain ng kanilang banal na tungkulin na para bang humahawak sila sa pag-aari ng Diyos. Sistematikong ninanakawan nila Siya ng mga kaparaanan at kasangkapan na ipinagkatiwala sa kanila para sa ikauunlad ng Kanyang gawain. Ang kanilang pag-iimbot at kasakiman ang naging sanhi upang hamakin sila maging ng mga pagano. Kaya't ang daigdig ng mga Hentil ay nabigyan ng pagkakataong magkamali ng pagkaunawa sa likas ng Diyos at sa mga kautusan ng Kanyang kaharian.

Sa puso ng isang ama, nagtiis ang Diyos sa Kaniyang bayan. Pinakiusapan Niya sila sa pamamagitan ng mga habag na ipinagkaloob at mga habag na binawi. Matiyaga Niyang iniharap sa kanila ang kanilang mga kasalanan, at sa pagpipigil, hinintay Niya ang kanilang pag-amin. Mga propeta at mga sugo ang ipinadala upang igiit ang karapatan ng Diyos sa mga magsasaka; ngunit sa halip na tanggapin, itinuring silang mga kaaway. Inusig at pinatay sila ng mga magsasaka. Nagpadala pa ang Diyos ng iba pang mga sugo, ngunit gayon din ang naging pakikitungo sa kanila gaya ng sa mga una, maliban na lalong pinanindigan ng mga magsasaka ang kanilang pagkamuhi.

Bilang huling paraan, sinugo ng Diyos ang Kanyang Anak, na sinasabi, "Magpipitagan sila sa Aking Anak." Ngunit dahil sa katigasan ng kanilang pagtutol ay naging mapaghiganti sila, at nag-usap-usap sila sa isa't isa, "Ito ang Tagapagmana; halikayo, patayin natin Siya, at angkinin natin ang Kanyang mana." Kung magkagayo'y tayo na lamang ang maiiwan upang tamasahin

ang ubasan, at magagawa natin ang anumang ibigin natin sa bunga.

Ang mga pinunong Judio ay hindi umibig sa Diyos; kaya't inihiwalay nila ang kanilang sarili sa Kanya, at tinanggihan ang lahat ng Kanyang mga alok para sa isang makatarungang kasunduan. Si Cristo, ang Minamahal ng Diyos, ay naparito upang igiit ang mga karapatan ng May-ari ng ubasan; ngunit ang mga magsasaka ay pinakitunguhan Siya nang may hayagang paghamak, na sinasabi, 'Ayaw naming ang taong ito ang maghari sa amin.' Kinainggitan nila ang kagandahan ng pagkatao ni Cristo. Higit na mataas nang di-hamak ang Kanyang paraan ng pagtuturo kaysa sa kanila, at kinatakutan nila ang Kanyang tagumpay. Mahigpit Niya silang pinagsabihan, ibinubunyag ang kanilang pagkukunwari, at ipinakikita sa kanila ang tiyak na mga bunga ng kanilang paraan ng pagkilos. Ito'y nag-udyok sa kanila sa kabaliwan. Sila'y nahapdi sa mga saway na hindi nila mapatahimik. Kinasuklaman nila ang mataas na pamantayan ng katuwiran na patuloy na inihaharap ni Cristo. Nakita nila na inilalagay sila ng Kanyang pagtuturo sa kalagayang mahahantad ang kanilang pagkamakasariili, at nagpasiya silang patayin Siya. Kinasuklaman nila ang Kanyang huwaran ng katapatan at kabanalan, at ang mataas na espirituwalidad na nahahayag sa lahat ng Kanyang ginawa. Ang buong Kanyang buhay ay isang saway sa kanilang pagkamakasariili, at nang dumating ang huling pagsubok, ang pagsubok na nangangahulugang pagtalima tungo sa buhay na walang hanggan o pagsuway tungo sa kamatayang walang hanggan, itinakwil nila ang Banal ng Israel. Nang sila'y tanunging pumili sa pagitan ni Cristo at ni Barabbas, sumigaw sila, 'Pakawalan mo sa amin si Barabbas!' Lucas 23:18. At nang itanong ni Pilato, 'Ano nga ang gagawin ko kay Jesus?' mariin nilang isinigaw, 'Ipako Siya sa krus.' Mateo 27:22. 'Ipapako ko ba sa krus ang inyong Hari?' tanong ni Pilato, at mula sa mga saserdote at mga pinuno ay dumating ang sagot, 'Wala kaming hari kundi si Caesar.' Juan 19:15. Nang hugasan ni Pilato ang kanyang mga kamay, na sinasabi, 'Ako'y walang sala sa dugo ng taong matuwid na ito,' ang mga saserdote ay nakisama sa mangmang na pulutong sa masidhing pagdeklara, 'Mapasaamin ang Kanyang dugo, at sa aming mga anak.' Mateo 27:24, 25.

Sa gayon, nagpasya ang mga pinunong Hudyo. Ang kanilang pasya ay naitala sa aklat na nakita ni Juan sa kamay ng Nakaupo sa luklukan, ang aklat na hindi kayang buksan ninuman. Sa buong paghihiganting diwa nito, ang pasyang ito ay lalantad sa harap nila sa araw na alisin ng Leon mula sa lipi ni Juda ang mga selyo ng aklat na ito.

Pinanghawakan nang buong puso ng sambayanang Hudyo ang kaisipang sila ang kinikilingan ng langit, at na sila'y laging itataas bilang iglesia ng Diyos. Sila ang mga anak ni Abraham, ipinahayag nila, at tila napakatatag sa kanilang paningin ang saligan ng kanilang kasaganaan anupa't hinamon nila ang lupa at ang langit na alisin sa kanila ang kanilang mga karapatan. Ngunit sa pamamagitan ng mga buhay ng kawalang-katapatan ay naghahanda sila para sa pagkondena ng langit at para sa pagkakahiwalay sa Diyos.

Sa talinghaga ng ubasan, matapos na inilarawan ni Cristo sa harap ng mga saserdote ang kanilang sukdulang gawa ng kasamaan, itinanong Niya sa kanila, "Kaya't, kapag dumating ang Panginoon ng ubasan, ano ang gagawin Niya sa mga magsasakang yaon?" Sinundan ng mga saserdote ang salaysay nang may malalim na interes, at, hindi inaalala ang kaugnayan ng paksa sa kanilang sarili, ay nakisama sila sa mga tao sa pagsagot, "Walang-awa'y lilipulin Niya ang

mga tampalasang yaon, at ipauupa Niya ang Kaniyang ubasan sa ibang mga magsasaka, na magbibigay sa Kaniya ng mga bunga sa kanilang kapanahunan.”

Hindi nila namamalayan, naipahayag na nila ang hatol sa kanilang sariling kapahamakan. Tiningnan sila ni Jesus, at sa ilalim ng Kanyang masusing titig, nabatid nilang binabasa Niya ang mga lihim ng kanilang mga puso. Ang Kanyang pagka-Diyos ay kumislap sa harap nila na may hindi-mapagkakailang kapangyarihan. Nakita nila sa mga magsasaka ang larawan ng kanilang sarili, at di-sinasadyang napabulalas sila, “Huwag nawang itulot ng Diyos!”

Nang may kaseryosohan at dalamhati ay itinanong ni Cristo, "Hindi ba ninyo kailanman nabasa sa mga Kasulatan, Ang batong itinakil ng mga tagapagtayo, siya rin ang naging batong-panulukan; ito'y gawa ng Panginoon, at kagila-gilalas sa ating mga mata? Kaya't sinasabi ko sa inyo, Ang kaharian ng Diyos ay aalisin sa inyo at ibibigay sa isang bansang nagbubunga ng mga bungang nararapat dito. At ang sinumang mahulog sa batong ito ay madudurog; ngunit sinumang babagsakan nito, dudurugin siya nito hanggang maging alabok."

Si Cristo sana'y nakapaghadlang sa kapahamakan ng bansang Hudyo kung Siya'y tinanggap ng bayan. Ngunit ang inggit at panibugho ay ginawa silang hindi mapapahinuhod. Ipinasya nila na huwag tanggapin si Jesus na taga-Nazaret bilang ang Mesiyas. Itinakwil nila ang Ilaw ng sanlibutan, at mula noon ang kanilang mga buhay ay napalibutan ng kadiliman na gaya ng karimlan ng hatinggabi. Ang inihulang kapahamakan ay dumating sa bansang Hudyo. Ang kanila mismong mababangis na silakbo ng damdamin, na walang pagpipigil, ang gumawa ng kanilang pagbagsak. Sa kanilang bulag na poot ay pinuksa nila ang isa't isa. Ang kanilang mapaghimagsik, matigas-ulong kapalaluan ang nagdala sa kanila ng poot ng kanilang mga mananakop na Romano. Ang Jerusalem ay winasak, ang templo ay ginawang guho, at ang kinalalagyan nito ay binungkal na gaya ng bukid. Ang mga anak ni Juda ay nangamatay sa pinakakakila-kilabot na mga anyo ng kamatayan. Milyon-milyon ang ipinagbili upang maglingkod bilang mga alipin sa mga lupain ng mga Hentil.

Bilang isang bayan, ang mga Hudyo ay nabigong matupad ang layunin ng Diyos, at ang ubasan ay inalis sa kanila. Ang mga pribilehiyong kanilang inabuso, ang gawaing kanilang hinamak, ay ipinagkatiwala sa iba.

"Ang talinghaga ng ubasan ay hindi lamang nalalapat sa bansang Hudyo. May aral ito para sa atin. Ang iglesia sa salinlahing ito ay pinagkalooban ng Diyos ng mga dakilang pribilehiyo at mga pagpapala, at inaasahan Niya ang mga kaukulang bunga." Christ's Object Lessons. 284-296.

Ang Aklat ni Joel ay tumutukoy sa kasaysayan ng huling ulan sa wakas ng sanlibutan. Ang huling ulan ay ang pangwakas na mensaheng babala ng Diyos na ipinahayag ng ikatlong anghel sa Apocalipsis labing-apat. Bagaman ang huling ulan ay kumakatawan sa mensahe ng ikatlong anghel, ito rin ay kumakatawan sa proseso ng pakikipag-ugnayan sa pagitan ng Pagka-Diyos at ng sangkatauhan, gaya ng sinasagisag ng ginintuang langis ni Zacarias, ng unang ulan at huling ulan, ng apoy mula sa dambana, at iba pang mga sagisag. Ang huling ulan ay hindi lamang isang mensahe, at ang proseso ng pakikipag-ugnayan sa pagitan ng Diyos at ng tao, kundi ito rin ang tanging pinabanal na “metodolohiya” ng pag-aaral ng Bibliya na pinagtitibay ng Salita ng Diyos.

Ang metodolohiyang iyon ay ang “lina sa ibabaw ng linya” ni Isaias na matatagpuan sa kabanata dalawampu’t walo.

Sa pasimula, kapwa sa sinaunang Israel at sa makabagong Israel, inilabas ng Diyos, "ang magsasaka," ang Israel "mula sa ilang." Maging ang pagkabihag na tumagal ng apat na raan at tatlumpung taon sa Egipto o ang pagkabihag ng Panahong Madilim mula 538 hanggang 1798, ang Israel ay inialis mula sa "ilang," sapagkat ang "ilang" ay isang sagisag ng pagkaalipin at pagkabihag. Maging ang sinaunang literal na Israel o ang makabagong espirituwal na Israel, iniligtas sila ng Diyos mula sa isang pagkabihag sa ilang at "itinatag" sila "bilang Kaniyang sariling piniling pag-aari, ang ubasan ng Panginoon," na tinawag upang maging mga saserdote at mga prinsipe na "pinagkatiwalaan" ng pribilehiyong kumatawan sa "mga orakulo ng Diyos." Ang "mga orakulo" para sa sinaunang Israel ay ang Kautusan, at para sa makabagong Israel ay kapwa ang Kautusan at ang mga propesiya.

Tinawag ng Diyos ang Kaniyang iglesia sa panahong ito, gaya ng Kaniyang pagtawag sa sinaunang Israel, upang tumindig bilang isang ilaw sa sanlibutan. Sa pamamagitan ng makapangyarihang pangtabas ng katotohanan, na siyang mga mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel, Kaniyang inihiwalay sila mula sa mga iglesia at mula sa sanlibutan upang dalhin sila sa isang banal na kalapitan sa Kaniya. Ginawa Niya silang mga tagapag-ingat ng Kaniyang kautusan at ipinagkatiwala sa kanila ang mga dakilang katotohanan ng propesiya ukol sa kapanahunang ito. Gaya ng mga banal na orakulo na ipinagkatiwala sa sinaunang Israel, ang mga ito ay isang banal na pagkakatiwala na dapat ipahayag sa sanlibutan. Ang tatlong anghel ng Apocalipsis 14 ay kumakatawan sa mga taong tumatanggap sa liwanag ng mga mensahe ng Diyos at humahayo bilang Kaniyang mga kinatawan upang iparinig ang babala sa kahabaan at kalaparan ng sanlibutan. Testimonies, tomo 5, 455.

Ang Makabagong Israel ay itinalaga upang ipahayag ang malakas na sigaw ng ikatlong anghel sa ilalim ng kapangyarihan ng huling ulan, habang inihahayag ang likas ni Cristo sa kanilang pansariling karanasan sa ilalim ng kapangyarihan ng Espiritu Santo. Ang malakas na sigaw ng ikatlong anghel ay natutupad sa panahon ng pagbubuhos ng huling ulan, sa panahong itinataguyod ng isang uri ng mga taong nalango sa alak ng Babilonya ang isang huwad na mensaheng “kapayapaan at katiwasayan” tungkol sa huling ulan. Sila ang mga lango ng Efraim ni Isaias at ang mga manginginom ng alak na binanggit ni Joel na inalisan ng bagong alak ang kanilang mga bibig. Ang mga tumatanggap ng tunay na mensahe ng huling ulan ay kinakatawan nina Daniel, Misael, Hananias, at Azarias na tumanggi sa pagkaing mula sa Babilonia at pinili ang pagkaing makalangit. Sila ang isandaan at apatnapu’t apat na libo na umaawit ng awit ni Moises at ng Kordero, gayon din ng awit ng ubasan, sapagkat ang talinghaga ng ubasan ay natupad sa kasaysayan ni Moises sa pasimula ng ugnayang tipan ng sinaunang Israel, at muling natupad sa katapusan ng ugnayang tipan ng sinaunang Israel sa kasaysayan ng Kordero.

Nagtatapos ang awit ng ubasan sa paglalarawan na ang dating bayan ng tipan ay pinalalampasan, habang ang bagong bayan ng tipan ay iniikasal sa Panginoon. Pinalampasan ng Panginoon ang mga namatay sa apatnapung-taóng paglalagalag sa ilang, at sa mismong panahon ding iyon ay nakipagtipan Siya kay Josue habang hinihiwalayan Niya ang mga nakatakdang mamatay.

Hinihiwalayan ng Panginoon ang sinaunang Israel sa gayunding panahon na pinakakasalan Niya ang Simbahang Kristiyano. Ang Alpha, o ang pasimulang kasaysayan, ay kinakatawan ni Moises, at ang Omega ay kinakatawan ng Kordero. Ang kasaysayang kapwa nilang kinakatawan ay ang kasaysayan ng talinghaga ng ubasan; kaya ang awit ng ubasan ni Isaias ay ang awit ni Moises at ng Kordero ni Juan na Tagapahayag.

Ipagpapatuloy namin ang mga kaisipang ito sa susunod na artikulo.

Ito ay hindi mga salita ni Sister White, kundi ang mga salita ng Panginoon, at ang Kanyang mensahero ay ibinigay ang mga ito sa akin upang ibigay sa inyo. Tinatawag kayo ng Diyos na huwag nang kumilos na kasalungat sa Kanya. Maraming tagubilin ang ibinigay hinggil sa mga lalaking nag-aangking sila'y mga Kristiyano, samantalang ibinubunyag nila ang mga katangian ni Satanas, na sa diwa, salita, at gawa ay sinasalungat ang pagsulong ng katotohanan, at tiyak na sumusunod sa landas kung saan sila inaakay ni Satanas. Sa katigasan ng kanilang puso, kinamkam nila ang kapangyarihang sa anumang paraan ay hindi nauukol sa kanila, at hindi nila dapat gamitin. Wika ng dakilang Guro, 'Ibabaligtad Ko, ibabaligtad Ko, ibabaligtad Ko.' Sinasabi ng mga tao sa Battle Creek, 'Ang templo ng Panginoon, ang templo ng Panginoon ay kami' ngunit sila'y gumagamit ng karaniwang apoy. Ang kanilang mga puso ay hindi napalalambot at napapasuko ng biyaya ng Diyos. Manuscript Releases, tomo 13, 222.

Ang pagpapahinuhod ng Diyos ay may layon, ngunit ito'y inyong sinasalungat. Ipinahihintulot Niyang sumapit ang isang kalagayan na ibig ninyong makita na mahahadlangan sa dakong huli, ngunit magiging huli na. Iniutos ng Diyos kay Elias na pahiran ng langis si Hazeel, ang malupit at mapanlinlang, na maging hari sa Siria, upang siya'y maging panghagupit sa Israel na mapagsamba sa diyus-diyosan. Sino ang nakaaalam kung hindi kayo ipagpapaubaya ng Diyos sa mga pandarayang iniibig ninyo? Sino ang nakaaalam kung hindi ang mga mangangaral na tapat, matatag, at totoo ang siyang magiging mga huling mag-aalok ng ebanghelyo ng kapayapaan sa ating mga hindi-mapagpasalamat na iglesia? Maaaring ang mga mangwawasak ay sinasanay na sa ilalim ng kamay ni Satanas at naghihintay na lamang ng pagpanaw ng ilan pang tagapagdala ng watawat upang humalili sa kanilang mga puwesto, at sa tinig ng huwad na propeta ay sumigaw, 'Kapayapaan, kapayapaan,' samantalang ang Panginoon ay hindi nagsalita ng kapayapaan. Bihira akong umiyak, ngunit ngayo'y natatagpuan kong ang aking mga mata'y nabubulag ng mga luha; bumabagsak ang mga ito sa aking papel habang ako'y sumusulat. Maaaring di maglalaon ay magwawakas ang lahat ng pagpapahayag na propetiko sa gitna natin, at ang tinig na nagpukaw sa bayan ay baka hindi na makagambala sa kanilang makalaman na pagkakahimbing.

"Kapag isasagawa ng Diyos ang Kanyang kakaibang gawa sa lupa, kapag ang mga banal na kamay ay hindi na magbubuhat ng kaban, sa aba ng bayan. O, kung nakilala mo sana, oo, ikaw man, sa araw mong ito, ang mga bagay na nauukol sa iyong kapayapaan! O, nawa ang ating bayan, gaya ng ginawa ng Nineve, ay magsisi nang buong lakas at sumampalataya nang buong puso, upang iurong ng Diyos ang Kanyang matinding poot mula sa kanila." Testimonies, tomo 5, 77.

Kung pagbibigyan mo ang katigasan ng puso, at dahil sa kapalaluan at sariling-katuwiran ay hindi mo ikinukumpisal ang iyong mga pagkakamali, iiwan kang nasasailalim sa mga tukso ni

Satanas. Kung, sa oras na ihayag ng Panginoon ang iyong mga pagkakamali, ay hindi ka magsisi o magkumpisal, ang kaniyang providensiya ay muli at muling ipaparaan ka sa gayon ding landasin. Iwan kang makagagawa ng mga pagkakamaling magkakahawig ang uri, magpapatuloy kang magkukulang sa karunungan, at tatawagin mong katuwiran ang kasalanan, at kasalanan ang katuwiran. Ang napakaraming panlilinlang na mangibabaw sa mga huling araw na ito ay lilingkis sa iyo, at magpapalit ka ng pinuno, nang hindi mo namamalayang nagawa mo ito. Review and Herald, Disyembre 16, 1890.